

คำพิพากษาศาลอุทธรณ์คดีขำัญพิเศษ ที่ ๑๐๕๒/๒๕๖๑ (คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์)

เรื่อง เมื่อโจทก์ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ แต่กลับฟ้องรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ โดยไม่ได้ฟ้องคณะกรรมการฯ ซึ่งมีสถานะเป็นบุคคลแยกต่างหากเข้ามาด้วย ศาลยอมไม่อาจเพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ ตามคำขอได้ และการที่รัฐมนตรีได้วินิจฉัยอุทธรณ์โจทก์โดยนำข้อเท็จจริงข้อกฎหมายสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน หลักความเท่าเทียมกันมาประกอบแล้วให้เหตุผลว่า คำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ เหมาะสมแล้ว หาได้ก้าวล่วงอำนาจบริหารจัดการของโจทก์ไม่

คดีนี้โจทก์ซึ่งเป็นนายจ้าง ฟ้องรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานเป็นจำเลย โดยฟ้องว่า โจทก์ประกอบกิจการประเภทให้บริการขนถ่ายสินค้าเรือเดินทะเล วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๙ สหภาพแรงงาน ก. ได้ยื่นข้อเรียกร้องเพื่อขอเปลี่ยนแปลงสภาพการจ้าง แต่ไม่สามารถตกลงกันได้ เกิดเป็นข้อพิพาทแรงงาน พนักงานประนอมข้อพิพาทเจรจาไกล่เกลี่ยแล้วแต่ไม่สามารถตกลงกันได้ จึงส่งข้อพิพาทให้คณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์วินิจฉัยชี้ขาด ต่อมาคณะกรรมการฯ มีคำวินิจฉัยให้โจทก์จ่ายเงินค่าอาหาร ค่าพาหนะ ค่าทำงานกะกลางคืน ให้แก่ลูกจ้าง โจทก์ยื่นอุทธรณ์ จำเลยมีคำวินิจฉัยให้ยกอุทธรณ์โจทก์ โจทก์ไม่เห็นด้วย เนื่องจากเป็นการก้าวล่วงอำนาจบริหารจัดการของโจทก์ ขอให้เพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ และคำวินิจฉัยของจำเลย ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้วพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์คดีขำัญพิเศษเห็นว่า พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๒๓ วรรคสาม บัญญัติว่า นายจ้าง สมาคม...มีสิทธิอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีภายใน ๗ วันนับแต่วันที่รับคำวินิจฉัย ให้รัฐมนตรีวินิจฉัยอุทธรณ์และแจ้งให้ทั้งสองฝ่ายทราบภายใน ๑๐ วันนับแต่วันที่รับอุทธรณ์ และวรรคสี่ บัญญัติว่า คำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ ที่มีได้อุทธรณ์ภายในกำหนด และคำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด ฝ่ายแจ้งข้อเรียกร้องและฝ่ายรับข้อเรียกร้องต้องปฏิบัติตาม ซึ่งบทบัญญัติของกฎหมายดังกล่าว ห้ามข้อความตอนใดที่ให้สิทธิโจทก์สามารถฟ้องจำเลยต่อศาลแรงงานเพื่อขอให้ศาลมีคำพิพากษาเพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ ดังที่โจทก์กล่าวอ้างในอุทธรณ์ไม่ คณะกรรมการฯ มีสถานะเป็นบุคคลที่แยกต่างหากจากจำเลย และเป็นผู้ออกคำวินิจฉัยให้จำเลยจ่ายเงินค่าอาหาร ค่าพาหนะ ค่าทำงานกะกลางคืน การใช้อำนาจดังกล่าวมิได้ใช้ในฐานะเป็นตัวแทนจำเลย หากแต่เป็นการใช้อำนาจตามที่กฎหมายบัญญัติ เมื่อโจทก์ ไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ ก็ต้องฟ้องคณะกรรมการฯ เข้ามาในคดีด้วย มิฉะนั้นศาลยอมไม่อาจเพิกถอนคำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ ตามคำขอโจทก์ได้ อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น

ประเด็นอุทธรณ์ว่าคำวินิจฉัยจำเลยเป็นการก้าวล่วงอำนาจบริหารจัดการของโจทก์นั้น เห็นว่า คำวินิจฉัยของคณะกรรมการฯ เป็นผลสืบเนื่องจากการใช้อำนาจของคณะกรรมการฯ ตามที่กฎหมายบัญญัติการที่โจทก์อุทธรณ์ และจำเลยวินิจฉัยอุทธรณ์ของโจทก์โดยได้นำข้อเท็จจริง ข้อกฎหมาย พยานหลักฐานทั้งปวง รวมทั้งสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน และหลักความเท่าเทียมกันของลูกจ้างมาพิจารณาประกอบกันแล้วให้เหตุผลว่า การที่คณะกรรมการฯ วินิจฉัยให้โจทก์จ่ายเงินแก่ลูกจ้าง ถูกต้องเหมาะสมแล้วนับว่า “ใช้ดุลพินิจที่อยู่บนพื้นฐานชั้นตอนกฎหมาย” หาได้เป็นการก้าวล่วงอำนาจบริหารจัดการดังที่โจทก์อุทธรณ์ไม่ พิพากษายืน